

GRĒKU NOŽĒLAS LIELAIS KANONS

pēc sv. Andreja, Krētas arhibīskapa

(I) Pirmās nedēļas pirmdienā – garajā dievkalpošanā pēc vakariņām

1. dziesma

Irmoss: **Palīgs un patvērums manai glābšanai kļuva mans Dievs. Es slavēšu Viņu – manu tēvu Dievu, es cildināšu Viņu, jo Viņš godībā pacēlies.**

Piedziedājums: Apžēlo mani, Kungs, mani apžēlo.

Ar ko lai sāku apraudāt savas nožēlojamās dzīves darbus? Kā lai iesāku es tagad, ak, Kristu, noskumt un bēdāties? – kā žēlīgais ļauj man atstāt savus grēkus.

Nāc, nožēlojamā dvēsele, ar savu miesu izsūdzi visa Radītājam savus grēkus, atstāj beidzot agrāko klusu ciešanu un pienes Dievam grēku nožēlošanas asaras.

Noziegdamies kā pirmradītais Ādams, es atzīstu, ka savu grēku dēļ esmu kails un svešs Dieva un mūžīgās Valstības un svētības priekšā.

Vai man, nožēlojamā dvēsele! ka tu esi darījusi pakaļ pirmajai Ievai! tu esi ļaunumu uzlūkojusi, iekarsusi kaislē pret to, aizskārusi aizliegto koku un pārgalvīgi baudījusi neprātīgo ēsmu.

Ieva no maniem jutekļiem ir ienākusi manās domās, – kārtību pilnais miesas prāts sola saldumus, bet, tos baudot, vienmēr ar žulti dzirdina.

Ādams pelnīti tika izdzīts no Ēdenes dārza, kad pārkāpa Tavu vienīgo bausli, ak, Pestītāj! Ko gan es būšu pelnījis, bez mitēšanās pārkāpdams Tavas dzīvudarošās pavēles?

Slava: Trijādībai: Mūžam esošā Trijādība, vienotībā pielūdzamā, noņem manu smago grēku nastu, un, kā sirdsžēlīgā, dāvā man grēknožēlas asaras!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja, Tu cerība un aizstāvētāja tiem, kas Tevi augstiteic! noņem manu smago grēku nastu, un, kā šķīstā Valdniece, pieņem mani grēku nožēlā!

2. dziesma

Irmoss: **Klausies, debess, ļauj man runāt, un es dziedāšu Kristum, Kas no Jaunavas miesā atnācis.**

Ņem vērā, Debess, jo es runāšu, zeme, klausī manu balsi, kad pie Dieva nožēloju grēkus un Viņu slavēju.

Uzlūko mani, ak, Dievs, mans Pestītāj, savā žēlastībā un pieņem manu sirsnīgu grēku sūdzēšanu.

Es esmu grēkojis vairāk nekā visi cilvēki, es viens esmu pret Tevi noziedzies; bet, ak, Pestītāj, apžēlojies kā Dievs par savu radījumu.

Savu kārību nejdzībai līdzinājies, ar miesas kaislībām esmu samaitājis prāta skaistumu.

Ļaunuma vētras mani ielenc, ak, sirdsžēlīgais Kungs! bet izstiep arī man Savu roku kā Pēterim.

Es esmu apgānījis savas miesas ietērpu, ak, Pestītāj, un nomelnojis to, kas bija radīts pēc Tava tēla un līdzības.

Kaislību priekos esmu aptumšojis dvēseles mirdzumu un savu prātu visnotaļ pārvērtis pīšļos.

Esmu saplosījis savu sākotnējo ietērpu, ko man auda Radītājs, un kopš tā laika guļu kails.

Esmu ģērbies skrandās, ko čūska ar viltu man audusi, un tādēļ sevis kaunos.

Arī man plūst asaras, kā tai grēciniecei, ak, Žēlīgais: apžēlojies par mani, Pestītāj, savā lielajā žēlastībā.

Es uzlūkoju aizliegtā koka jaukumu un prātā pievīlos; tādēļ guļu kails un kaunos.

Visi kārību pavēlnieki mani izmantojuši, tie savus noziegumus manī turpina.

Slava: Trijādībai: Es teicu Tevi, vienīgo trijās Personās esošo, visu Dievu, Tēvu un Dēlu un Svēto Garu.

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Dievadzemdētāja Jaunava, Tu vienīgā visu slavētā, lūdz uzcītīgi, ka mēs taptu izglābti.

3. dziesma

***Irmos:* Uz drošās Tavu baušļu klints stiprini manu prātu, Kristu.**

Likdams ugunij līt no debesīm, tas Kungs reiz nodedzināja sodomiešu zemi.

Glābies kalnā, ak, dvēsele, kā Lats un steidzies patverties Coārā.

Bēdz, dvēsele, no liesmām; bēdz no Sodomas liesmām; bēdz bojāejas Dievišķajā ugunī.

Esmu viens grēkojis pret Tevi, esmu grēkojis vairāk nekā visi cilvēki, ak, Kristu, Pestītāj; nenicini mani.

Tu esi labais Gans, – uzmeklē mani, savu avi, un nepamet mani, apmaldījušos.

Tu esi svēts, Jēzu, Tu esi mans Radītājs, caur Tevi, Pestītāj, es tikšu taisnots.

Tev, Pestītāj, es sūdzu savus grēkus: es esmu grēkojis, es esmu grēkojis pret Tevi, bet atvieglo, piedod man kā sirdsžēlīgais.

Slava: Trijādībai: Ak, Trīsvienīgais Dievs! glāb mūs no pievilšanās, kārdināšanām un briesmām.

Tagad: Dievadzemdētājai: Esi sveicināta, Dieva ieņēmēja! Esi sveicināta, Kunga goda krēsls! Esi sveicināta, mūsu Dzīvības Māte

4. dziesma

Irmoss: Tavu nākšanu, Kristu, izdzirda pravietis: no Jaunavas Tu piedzimt gribi un parādīties cilvēkiem. Viņš izbijās un teica: izdzirdu Tavu vēsti un bijos, gods Tavai varai, Kungs.

Nenicini Savu roku darbu, neatstāj savu radību, ak, taisnais Soģi! lai gan es viens esmu grēkojis, vairāk nekā citi, bet Tev, Cilvēkumīlotāj, kā visas radības Kungam, ir vara grēkus piedot.

Gals ir tuvu, ak, dvēsele, gals ir tuvu, un tu nebēdā un negatavojies, laiks saīsinās: mosties, Soģis ir jau tuvu; dzīves laiks paiet kā sapnis, kā puķe; kādēļ mēs velti raizējamies?

Mosties, mana dvēsele, pārdomā savus darbus, kurus tu esi padarījusi; turi tos savu acu priekšā un lej asaras, izsūdzi droši Kristum savus darbus un domas, un topi taisnota.

Ak, Pestītāj! nav tāda grēka, nedz darba, nedz ļaunuma, ar ko es nebūtu noziedzies; prātā, vārdos, savā gribā, nodomos un darbos es esmu grēkojis kā neviens cits.

Tādēļ mani, nelaimīgo, arī apvaino un pazudina manis paša sirdsapziņa, par kuru nekas pasaulē nav bargāks; ak, mans Soģi, Pestītāj un manis Pazinēj! saudzē, glāb un atpestī mani, savu kalpu.

Kāpnes, ko reiz lielais patriarhs redzējis, ir zīme, mana dvēsele, kā ar darbiem un prātā tiekties uz Debesīm; tādēļ, ja gribi dzīvot, – atjaunojies darbos, prātā un atziņā.

Dienas karstumu un nakts aukstumu patriarhs panesa, ik dienas pelnīdams, ganāmpulku ganīdams, strādādams un kalpodams, lai iegūtu divas sievas.

Divas sievas nozīmē darbību un prātu, kas Dievu apcer: darbība ir kā Lea, kurai bija daudz bērnu, bet Rāhele, kura gūta tik ar lieliem pūliņiem, ir gudrs prāts; jo bez piepūles tu, dvēsele, neiemanto nedz auglīgus darbus, nedz gudru prātu.

Slava: Trijādībai: Es augsti teicu Tevi, Trīsvienīgo Dievu, Būtībā nedalāmu un Personās nesavienojamu, kopā valdošu un vienā goda krēslā sēdošu; es dziedu Tev slavas dziesmu, kas Debess augstībā tiek trīskārtīgi dziedāta.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tu dzemdē un paliec jaunavas kārtā, un abos gadījumos esi Jaunava pēc dabas; no Tevis Dzimušais atjauno dabas likumus; jaunavīgas sievas dzemdē; dabas likumi pēc Dieva gribas tiek pārvarēti; jo Viņš dara, kas Viņa prātam tīk.

5.dziesma

***Irmos:* Nakts nomodā tevi lūdzu: Cilvēkumīlotāj, apgaismo un ved arī mani pie Tavām pavēlēm, un māci mani, Glābēj, pildīt Tavu gribu.**

Savu dzīvi es naktī vienmēr esmu vadījis, jo esmu dzīvojis grēkos kā tumsībā un biezā miglā; bet dari mani, ak, Pestītāj, par gaismas bērnu.

Kā Rūbens noziedzies pret savu tēvu, arī es, nelaimīgais, esmu padarījis noziedzīgu un bezdievīgu darbu visaugstākā Dieva priekšā.

Es sūdzu Tev savus grēkus, ak, Kristu, Ķēniņ: esmu grēkojis, esmu grēkojis, gluži kā reiz brāļi, kas pārdeva Jāzepu, šķīstības un nenoziedzības augli.

Taisnā dvēseli brāļi nodeva, to jaukāko pārdodami verdzībā, tā ir priekšzīme, kas vēsta par Kungu, bet tu, dvēsele, pati visu sevi esi pārdevusi savam ļaunumam.

Nelaimīgā un nesaprātīgā dvēsele, centies līdzināties Jāzepa taisnajam un šķīstajam prātam, negrēko savās allaž neprātīgajās kārībās.

Valdītāj, Kungs! Jāzeps bija pazemē par Tavas apbedīšanas un augšāmcelšanās priekšzīmi; ko gan es tam līdzīgu varu Tev pienest?

Slava: Trijādībai: Tevi, Svēto Trijādību, mēs slavējam kā vienīgo Dievu: svēts, svēts, svēts esi Tu, Tēvs un Dēls un Svētais Gars, viendabīgā Esība, mūžīgi pielūdzamā Vienība.

Tagad: Dievadzemdētājai: Mūžu Radītājs Dievs Tevī, šķīstā un vīru neatzinusī Māte Jaunava, cilvēka miesā ietērpās un cilvēka dabu ar Sevi savienoja.

6.dziesma

Irmoss: **Es saucu no visas sirds uz labo Dievu, un Viņš man atbildēja. Es kliežu no elles dzīlēm, un Viņš no posta izveda manu dzīvību.**

Pestītāj, Tavā priekšā raudu un vaimanāju, no sirds dzīlēm saukdams: ak, Dievs, esmu grēkojis pret Tevi, apžēlojies par mani.

Dvēsele, tu esi novērsusies no sava Kunga tāpat, kā Datans un Abirāms, bet sauc Viņu no elles dzīlēm – apžēlojies, – lai zemes bezdibenis tevi neaprij.

Dvēsele, tu nevaldāmā dzīvnieciskā trakumā esi tapusi līdzīga Ēfraimam, bet glāb savu dzīvību kā stirna no mednieka tīkla, prātā celdamās uz Debesīm ar darbiem un apceri.

Lai brīnums no Mozus rokas mūs, dvēsele, pārlicina, ka Dievs var balināt un šķīstīt nešķīstu dzīvošanu un nepadoties izmisumam sevī, kaut arī tu esi pati nešķīsta kļuvusi.

Slava: Trijādībai: Es esmu viendabīgā un nedalāmā Trijādība, atšķirīga Personās, bet pēc dabas vienota Būtībā, – tā saka Tēvs un Dēls un Dievišķais Gars.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tavas miesas mums ir dzemdējušas Dievu, kas pieņēmis mūsu izskatu; Dievadzemdētāja, lūdz Viņu kā visa Radītāju, lai mēs ar tavām lūgšanām tiktu taisnoti!

Kungs, apžēlojies! (3 reizes)

Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam
tagad, vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

Kondaks (6.balss): **Mana dvēsele, mana dvēsele, jel celies, ko guli? Gals tuvojas, tev būs jākaunas! Tad mosties, lai žēlo tevi Kristus Dievs, Kas visur ir un visu veic.**

7.dziesma

Irmoss: **Bijām grēcīgi, bijām nekrietni, un netaisni Tavā priekšā. Mēs neievērojām, un nepildījām to, ko Tu mums esi licis, bet nenodod mūs līdz galam, Tu – mūsu tēvu Dievs.**

Es esmu grēkojis, bezdievīgi dzīvojis un pārkāpis Tavus baušļus, jo es grēkos esmu piedzimis un uz savām vātīm sev jaunas brūces darījis; bet apžēlojies par mani Tu, ak, tēvu Dievs, kā sirdsžēlīgais.

Tev, savam Soģim, es atklāju savas sirds noslēpumus; uzlūko manu sirds pazemību, uzlūko arī manas sirds bēdas, Tu, tēvu Dievs, jau tagad man tiesu spried, Pats par mani apžēlodamies, kā sirdsžēlīgais.

Kad reiz Sauls bija pazaudējis sava tēva ēzeļmātes, viņš kopā ar vēsti par tām nejauši tika pie ķēniņa valstības; pielūko jel, dvēsele, neaizmirsties, ka tu dzīvnieciskās kaislības nemīli vairāk nekā Kristus Valstību.

Kristus Dieva ciltstēvs Dāvids reiz divkārt sagrauj, laulības pārkāpšanas bultas un slepkavības šķēpa nežēlīgi skarts, bet tu, mana dvēsele, esi vairāk sasirgusi nekā viņš ar smagiem grēka darbiem, tīšām alkdamā savu kārtību.

Dāvids izdarīja vienu noziegumu pēc otra, laulības pārkāpšanu savienodams ar slepkavību, taču drīz viņš Dievam pienesā arī dziļu grēku nožēlošanu, bet tu, dvēsele, vēl lielākus grēkus padarījusi un neesi tos apraudājusi Dieva priekšā.

Dāvids sarakstīja dziesmu, kurā viņš kā mākslinieks gleznā ataino savu grēka darbu, saukdam: apžēlojies par mani, jo pret Tevi vienu, visu Dievu, es esmu grēkojis; Tu Pats mani šķīstī.

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalāmā, vienbūdamā Trijādība, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Svētie vienā svētumā, – viens Dievs Trijādībā tiek dziesmās slavēts; dziedī arī tu, dvēsele, un slavē trīs Dzīvos vienā dzīvībā, visu Dievu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! mēs Tev dziedam, Tevi slavējam, Tevi pielūdzam; jo Tu esi dzemdējusi Vienu no nedalāmās Trijādības, – Kristu Dievu, un pati atvērusi mums, zemes iedzīvotājiem, Debess Valstību!

8.dziesma

***Irmos:* Viņu, Ko slavē debesu spēki, un Kā priekšā trīs ķerubi un Sērafi, katra elpa un dzīvība lai slavē, skandē un cildina mūžos!**

Pestītāj! esi man, grēciniekam, žēlīgs, mudini manu prātu atgriezties, pieņem mani, raudošu par saviem grēkiem, un apžēlojies par mani, kas uz Tevi saucu: es esmu pret Tevi grēkojis, glāb mani: es esmu bezdievīgi dzīvojis, – žēlo mani.

Debesbraucējs Elija, labos tikumos kā goda ratos iestājies, reiz tika aizrauts Debēs, augstāk par visu, kas uz zemes; pārdomā jel, mana dvēsele, par viņa uzbraukšanu.

Elīsa, mantojis Elijas apmetni, dabūja tā Kunga žēlastību divkārtīgā mērā; bet tu, mana dvēsele, neesi saņēmusi šo žēlastību tavas nesātības dēļ.

Reiz Elīsa ar Elijas apmetni pāršķīra Jordānas upi uz pusēm, bet tu, mana dvēsele, neesi saņēmusi šo žēlastību tavas nesātības dēļ.

Savulaik taisno Elīsu sunemiete mīloja ar lielu uzcītību, bet tu, dvēsele, neesi uzņēmusi savā namā nedz svešinieku, nedz piemānotāju; tādēļ tu raudādama un kaukdama tiks izmesta ārā no kāzu nama.

Tu, nožēlojamā dvēsele, nenogurstoši esi tiekusies pēc Gehaza netikuma; atmet viņa mantkāribu, bēdz no elles uguns, atstādama savus ļaunos darbus.

Slava: Trijādībai: Bez iesākuma esošais Tēvs, bez iesākuma līdzās esošais Dēls, labais Iepriecinātājs un taisnais Gars; Dieva Vārda Tēvs, bez iesākuma esošā Tēva Vārds, dzīvais un radošais Gars, Svētā Trīsvienība, apžēlojies par mani!

Tagad: Dievadzemdētājai: Kā no purpura sajakuma Tavās miesās, Visšķīstā, tika noausts garīgs purpura tērps – Emanuēla miesa; tādēļ mēs Tevi, Dievadzemdētāju, patiesi augsti teicam!

9.dziesma

Irmoss: Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.

Mans prāts ir samaitāts, miesa nogurusi, gars sasirdzis, valoda kļuvusi nespēcīga, dzīvība nonāvēta, gals pienācis: ko darīsi tu, mana nelaimīgā dvēsele, kad Soģis atnāks pārbaudīt tevi.

Esmu tev, dvēsele, vēstījis Mozus stāstus par pasaules radīšanu un visus Derības rakstus, kas tev stāsta par taisniem un netaisniem; tu, dvēsele, pret Dievu grēkodama, esi līdzinājusies tiem pēdējiem, bet ne pirmajiem.

Teve, dvēsele, bauslība ir palikusi bez spēka, Evaņģēlijs – bez sekmēm, visi Raksti – bez augļiem, pravieši un katrs vārds par taisniem – veltīgi; tavas vainas ir vairojušās bez ārsta, kas tevi būtu dziedinājis.

No Jaunās Derības rakstiem tev, dvēsele, dodu priekšzīmes, kas tavai sirdij liek grēkus apraudāt; dzenies pēc taisnajiem, atkāpies no grēkiem un pelni Kristus žēlastību ar lūgšanām un gavēšanu, šķīstībā un nenoziēdzībā.

Kristus, cilvēks tapis, ir aicinājis atgriezties slepkavas un grēcinieces; atgriezies, dvēsele, arī tu, Valstības durvis jau vaļā un tev pa priekšu tur ieiet farizeji un muitnieki un laulības pārkāpēji, kas grēkus nožēlo.

Kristus ir tapis cilvēks, miesā līdzīgs man, un visu, kas dabiski cilvēkam, ir labprātīgi izbaudījis, vienīgi ne grēku, rādīdams tev, dvēsele, Savas lēnprātības piemēru.

Kristus ir pestījis austrumu gudros, aicinājis pie Sevis ganus, daudzus bērnus iedvesmojis uz mocekļību, pagodinājis viedos sirmgalvjus un sirmās atraitnes; tu, ak, dvēsele, viņa darbiem un dzīvošanai neesi līdzinājusies; vai tev, kad tu tiksī tiesāta!

Četrdesmit dienas gavējis tuksnesī, Kungs bija izsalcis, atklādams savu cilvēka dabu: nekrīti izmisumā, dvēsele, kad ienaidnieks tev uzmācas, bet ar lūgšanām un gavēšanu lai viņš tiek aiztriekts no tevis.

Slava: Trijādībai: Lai slavējam Tēvu, augsti teicam Dēlu, ticībā ar pielūgšanu godājam Dievišķo Garu, šo nedalāmo Trijādību, Vienību esošo, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Dzīvos vienā dzīvībā, Kas atdzīvina un apgaismo pasaules malas!

Tagad: Dievazemdzētājai: Visšķīstā Dievazemdzētāja! glāb savu pilsētu, kura, caur ticību Tavā spēkā pastāvēdama, tiek Tevis stiprināta, Tevī uzvar katru kārdināšanu, pārspēj ienaidniekus un tur viņus padevībā!

Sirdsskaidrajam Andrejam: Sirdsskaidrais tēv Andrej, lūdz Dievu par mums!

Augsti svētītais Andrej, vissvētīgais tēvs, Krētas draudzes gans! nemitējies lūgt par tiem, kas tevi slavē, lai mēs visi, kas tavu piemiņu ticībā godājam, tiktu izglābti no bardzības, sirdēstiem, posta un neskaitāmo grēku daudzuma!

Irmoss: Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.

(II) Pirmās nedēļas otrdienā – garajā dievkalpošanā pēc vakariņām

1. dziesma

Irmoss: **Palīgs un patvērums manai glābšanai kļuva mans Dievs. Es slavēšu Viņu – manu tēvu Dievu, es cildināšu Viņu, jo Viņš godībā pacēlies.**

Piedziedājums: Apžēlo mani, Kungs, mani apžēlo.

Es esmu vēl vairāk slepkava nekā Kains: pamudinādams savu grēcīgo miesas prātu, es tīši esmu kļuvis par slepkavu savai dvēselei, to samaitādams ar saviem ļaunajiem darbiem.

Es neesmu atdarinājis Ābela taisnīgumu, ak, Jēzu. Nekad neesmu Tev nesis nedz pieņemamas dāvanas, nedz Dievam tīkamus darbus, nedz šķīstu upuri, nedz nenoziedzīgu dzīvošanu.

Kā Kains, tāpat mēs ar tevi, nožēlojamā dvēsele, visa Radītājam esam atnesuši noziedzīgu upuri, – nešķīstītus darbus un izlaidīgu dzīvošanu; redz, tādēļ arī esam pazudināti.

Māla piku darīdams dzīvu, Tu, Podniek, esi man devis miesu un kaulus, dvašu un dzīvību, bet, ak, mans Radītāj, mans Pestītāj un Soģi, pieņem manis, grēcinieka, atgriešanos.

Tavā priekšā, Pestītāj, es atklāju savus (padarītos) grēkus un savas dvēseles un miesas vātis, kuras man radušās iekšējo, (slepkavniecisko,) nāvējošo domu dēļ.

Lai gan es esmu grēcinieks, tomēr zinu, Pestītāj, ka Tu mīli cilvēkus: sodi viņus žēlīgi un apžēlo ar dedzīgu mīlestību, uzlūko raudošo un kā tēvs steidzies aicināt pazudušo dēlu.

Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam.

Trijādībai: Mūžam esošā Trijādība, vienotībā pielūdzamā, noņem manu smago grēku nastu, un, kā sirdsžēlīgā, dāvā man grēknožēlas asaras!

Tagad vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja, Tu cerība un aizstāvētāja tiem, kas Tevi augstiteic! noņem manu smago grēku nastu, un, kā šķīstā Valdniece, pieņem mani grēku nožēlā!

2. dziesma

Irmoss: Klausies, debess, ļauj man runāt, un es dziedāšu Kristum, Kas no Jaunavas miesā atnācis.

Novilcis man pirmo, Dieva doto apģērbu, grēks man ir devis lepnas drēbes.

Es esmu apģērbies ar kaunu un negodu kā ar vīģes koka lapām, par manu pārgalvīgo kārību zīmi.

Es esmu apģērbies drēbēs, kas neganti sagānītas un asinīm aptraipītas dēļ kaislībām un miesaskāras dzīvošanas nešķīstības.

Es esmu padevies kārību mokām un miesas nīcībai, un tādēļ ienaidnieks mani moka.

Pasaules labumu un mantkārīgu dzīvošanu cienīdams augstāk par mantas neiekārošanu, es tagad, ak, Pestītāj, esmu sev uzkrāvis grūtu nastu.

Savu miesu es esmu apģērbis raibā, nelāgu padomu rotā, un nu topu pazudināts.

Tik par ārīgu miesas skaistumu no sirds rūpēdamies, iekšķīgo, pēc Dieva līdzības radīto mājokli esmu atstājis novārtā.

Sākotnējās līdzības skaistumu, ak, Pestītāj, es esmu noslīcinājis grēku kārībās, bet kā pazudušo grasi, tā arī viņu Tu meklē un atrod.

Es saucu uz Tevi kā grēciniece: es esmu sagraujis, vienīgi pret Tevi es esmu grēkojis, ak, Pestītāj! saņem no manis mirru vietā asaras.

Es saucu uz Tevi kā muitnieks: esi žēlīgs; jo es esmu pret Tevi grēkojis, kā neviens cits no Ādama bērniem.

Slava: Trijādībai: Es teicu Tevi, vienīgo trijās Personās esošo, visu Dievu, Tēvu un Dēlu un Svēto Garu.

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Dievadzemdētāja Jaunava, Tu vienīgā visu slavētā, lūdz uzcītīgi, ka mēs taptu izglābti.

3. dziesma

Irmoss: Stiprini, Kungs, uz Savu baušļu klints manu svārstīgo prātu, jo Tu viens esi svēts un Kungs.

Tevī, nāves izdeldētājā, es esmu atradis dzīvības avotu, un pirms savas miršanas (nāves) no visas savas sirds uz Tevi saucu: es esmu sagraujis, apžēlojies, glāb mani.

Es esmu grēkojis, ak, Kungs, esmu sagrēkojis pret Tevi; apžēlojies par mani; jo starp cilvēkiem nav tāda grēcinieka, par kuru es būtu vairāk grēkojis.

Ak, Pestītāj! es esmu darījis kā samaitātie ļaudis Noas laikā un esmu mantojis viņu sodību – noslīkt ūdens plūdus.

Darīdama kā zināmais tēva slepkava – Hams, tu, dvēsele, neesi apsegusi tuvāka kaunu, savu vaigu aizgriezdama.

Bēdz, mana dvēsele, no grēka liesmām kā Lats; bēdz no Sodomas un Gomoras, bēdz no katras neprātīgas iekārošanas uguns.

Apžēlojies, ak, Kungs, uz Tevi es saucu, apžēlojies par mani, kad Tu ar saviem eņģeļiem nāksi atlīdzināt visiem pēc viņu darbu nopelniem.

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalītā Trijādība, Beziesākuma esošā, trijās Personās slavējamā! atpestī mūs, kas ticībā godājam Tavu varu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! Tu bez vīra laikā dzemdēji Dēlu, Kurš pirms visiem laikiem no Tēva dzimis, un – ak, neredzētais brīnums! – ar krūti zīdīdama, paliki Jaunava.

4.dziesma

***Irmos:* Tavu nākšanu, Kristu, izdzirda pravietis: no Jaunavas Tu piedzimt gribi un parādīties cilvēkiem. Viņš izbijās un teica: izdzirdu Tavu vēsti un bijos, gods Tavai varai, Kungs.**

Esi modra, mana dvēsele, esi drošsirdīga kā varenais sentēvs, lai tu iemanto sev gudrību tapt par prātu, kas Dievu redz, lai domās tiktu cauri nepieejamajai tumsībai un dabūtu lielas dāvanas.

Sentēvs Jēkabs dzemdējis divpadsmit ciltstēvus, ir tev, mana dvēsele, noslēpumā parādījis, ka ar darbiem kā pa trepēm jātraucas uz debesīm; viņš gudri iedalījis savus bērnus, kā trepju kāpšļus, un savus soļus spēris kā pakāpienus uz debesīm.

Darīdama kā nīstais Ēzavs, tu, dvēsele, esi atdevusi savam paverdzinātājam sākotnējā skaistuma pirmdzimtības tiesu un pazaudējusi tēva svētību, un, ak, nožēlojamā, esi divkārt (divējādi) kritusi – gan darbos, gan atzīšanā; tādēļ nožēlo nu savus grēkus.

Ēzavs tika nosaukts par Ēdomu pārlietu kaislīgās sieviešu mīlēšanas dēļ; vienmēr miesas kārbās degdams un caur tām apgānīdamies, viņš tika nosaukts ar vārdu „Ēdoms”, kas nozīmē grēku kāras dvēseles kailumu.

Dzirdēdama par Ījabu, kas sēdējis pelnos un tapis taisnots, viņa vīrišķībai tu, mana dvēsele, neesi pakaļ dzinusies; tev nav bijis stipra gara nekādā lietā, ko tu esi zinājusi, redzējusi un piedzīvojusi, tu esi bijusi nepacietīga.

Kas senāk sēdēja goda krēslā, tas tagad pelnos guļ, kails un „niknu augoņu” nosēts; kam senāk bija daudz bērnu un liela slava, tas piepeši palicis bez bērniem un bez pajumtes, pelnu gubu viņš uzskata par savu pili un augoņus par dārgakmeņiem.

Slava: Trijādībai: Es augsti teicu Tevi, Trīsvienīgo Dievu, Būtībā nedalāmu un Personās nesavienojamu, kopā valdošu un vienā goda krēslā sēdošu; es dziedu Tev slavas dziesmu, kas Debess augstībā tiek trīskārtīgi dziedāta.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tu dzemdē un paliec jaunavas kārtā, un abos gadījumos esi Jaunava pēc dabas; no Tevis Dzimušais atjauno dabas likumus; jaunavīgas sievas dzemdē; dabas likumi pēc Dieva gribas tiek pārvarēti; jo Viņš dara, kas Viņa prātam tīk.

5.dziesma

Irmoss: Nakts nomodā tevi lūdzu: Cilvēkumīlotāj, apgaismo un ved arī mani pie Tavām pavēlēm, un māci mani, Glābēj, pildīt Tavu gribu.

Tu, dvēsele, esi dzirdējusi par niedru šķirstiņu ar Mozu, kurš tajā kā kādā pilī tika ūdens nests pa upes straumi un tā izbēdzis no faraona briesmīgās rokas.

Ja tu, nožēlojamā dvēsele, esi dzirdējusi par tām bērnu saņēmējām, kas nonāvējušas jaunpiedzimušos vīriešu kārtas bērniņus, šo šķīstas darbības priekšzīmi, tad kļūsti par bērnu, kas gudrību uzņem ar mātes pienu, kāds bijis lielais Mozus.

Tu, nožēlojamā dvēsele, neesi nonāvējusi savu miesas prātu kā lielais Mozus nokāva ēģiptietī, kā gan, saki, tu izglābsies no kārībām caur grēku nožēlošanu it kā tuksnesī aizbēgdama?

Lielais Mozus apmetās tuksnesī; ej arī tu, dvēsele, dzenies pēc tādas dzīvošanas, lai arī tu taptu cienīga ieraudzīt ērkšķu krūmā Dieva parādīšanos.

Dvēsele, turi prātā Mozus zizli, kas jūru pāršķīris un dziļumu kā zemi darījis cietu, to priekšsludināja dievišķo krustu, caur kuru arī tu vari darīt lielas lietas.

Ārons pienesa Dievam šķīstu, nesajauktu uguni, bet Ovnus un Pineass kā tu, dvēsele, – Dievam svešu, nešķīstu dzīvošanu.

Slava: Trijādībai: Tevi, Svēto Trijādību, mēs slavējam kā vienīgo Dievu: svēts, svēts, svēts esi Tu, Tēvs un Dēls un Svētais Gars, viendabīgā Esība, mūžīgi pielūdzamā Vienība.

Tagad: Dievadzemdētājai: Mūžu Radītājs Dievs Tevī, šķīstā un vīru neatzinusī Māte Jaunava, cilvēka miesā ietērpās un cilvēka dabu ar Sevi savienoja.

6.dziesma

Irmoss: **Es saucu no visas sirds uz labo Dievu, un Viņš man atbildēja. Es kliežu no elles dzīlēm, un Viņš no posta izveda manu dzīvību.**

Pestītāj! manu grēku viļņi, atpakaļ griezušies tāpat kā Sarkanā jūra, piepeši mani aplājuši kā tolaik ēģiptiešus un viņu jātņiekus.

Tava griba, ak, dvēsele, ir tikpat neprātīga kā senlaiku Israēļa iekārošana: jo tu miesas kārības neapdomīgi esi vairāk cienījusi nekā Dieva mannu.

Dvēsele, tu kanaāniešu domu akas dziļumus esi cienījusi vairāk nekā to akmeni, no kura iztek gudrības upe un Dieva mācības straumes.

Mana dvēsele, tu cūku gaļas katlus un Ēģiptes ēdienus esi uzskatījusi par labākiem nekā Debesu maizi, tāpat kā senlaiku ģeķīgā tauta tuksnesī.

Pestītāj! Tavs kalps Mozus, ar zizli akmenī sizdams, noslēpumaini priekšsludināja Tavu dzīvu darošo sānu, no kura mēs visi smeļamies dzīvību.

Dvēsele, kā Jozua Nūna dēls arī tu uzlūko un apskati Apsolīto Zemi, kāda tā ir, un apmeties tajā, pēc bauslības dzīvodama.

Slava: Trijādībai: Es esmu viendabīgā un nedalāmā Trijādība, atšķirīga Personās, bet pēc dabas vienota Būtībā, – tā saka Tēvs un Dēls un Dievišķais Gars.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tavas miesas mums ir dzemdējušas Dievu, kas pieņēmis mūsu izskatu; Dievadzemdētāja, lūdz Viņu kā visa Radītāju, lai mēs ar tavām lūgšanām tiktu taisnoti!

Kungs, apžēlojies! (3 reizes)

Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam
tagad, vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

Kondaks (6.balss): **Mana dvēsele, mana dvēsele, jel celies, ko guli? Gals tuvojas, tev būs jākaunas! Tad mosties, lai žēlo tevi Kristus Dievs, Kas visur ir un visu veic.**

7.dziesma

***Irmoss:* Bijām grēcīgi, bijām nekrietni, un netaisni Tavā priekšā. Mēs neievērojām un nepildījām to, ko Tu mums esi licis, bet nenodod mūs līdz galam, Tu – mūsu tēvu Dievs.**

Kad Dieva šķirsts uz ratiem tika vests un vērši novērsās no ceļa, – Dieva dusmas „kāva Uziju” šķirsta aizskaršanas dēļ; sargies, dvēsele, no Uzijas pārdrošības un dievišķās lietas, kā pienākas, dievišķi godā.

Tu esi dzirdējusi par Absalomu, kā viņš cēlies pret paša dabu; tu zini viņa negantos darbus, ka viņš apgānījis sava tēva Dāvida laulības gultu; bet pati tu esi pakal dzinusies viņa miesas kaislajām kārībām.

Dvēsele, tu savu svabadību esi nodevusi sava miesas prāta verdzībā; jo, otru Akitovelu – ienaidnieku atradusi, tu esi pieņēmusi viņa padomus; bet pats Kristus tos ir iznīcinājis, ka tu tiktu pestīta.

Apbrīnojamais Sālamans, pat gudrības gara pilns būdams, apgrēkojās Dieva priekšā un no Viņa atkāpās; viņam tu, dvēsele, esi līdzinājusies savu sasodītās dzīvošanas dēļ.

Savas kaislīgās miesas kārības aizgrābts, ak, vai! gudrības mīlētājs ir sagānījies, iemīļojis bezdievīgas sievas un atkāpies no Dieva, viņam tu, dvēsele, prātā esi pakal dzinusies ar savu negodīgo miesas kārību.

Dvēsele, tu esi pakal dzinusies Rehabeāmam, kas nepaklausījis vecajo padomam, un arī niknajam kalpam Jerobeāmam, tam senlaiku dumpiniekam; bet sargies darīt kā viņi un sauc uz Dievu: es esmu grēkojis, apžēlojies par mani!

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalāmā, vienbūdamā Trijādība, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Svētie vienā svētumā, – viens Dievs Trijādībā tiek dziesmās slavēts; dziedī arī tu, dvēsele, un slavē trīs Dzīvos vienā dzīvībā, visu Dievu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! mēs Tev dziedam, Tevi slavējam, Tevi pielūdzam; jo Tu esi dzemdējusi Vienu no nedalāmās Trijādības, – Kristu Dievu, un pati atvērusi mums, zemes iedzīvotājiem, Debess Valstību!

8.dziesma

***Irmoss:* Viņu, Ko slavē debesu spēki, un Kā priekšā trīs ķerubi un Sērafi, katra elpa un dzīvība lai slavē, skandē un cildina mūžos!**

Uziju atdarinādama, tu, dvēsele, esi mantojusi viņa spitālību divkāršā mērā: jo tu domā, ko nevajag, un dari, ko bauslis aizliedz; bet atstāj jel savus ļaunos netikumus un atgriezies!

Dvēsele, tu esi dzirdējusi par niniviešiem, ka viņi savus grēkus Dieva priekšā nožēlojuši maisos un pelnos; tu neesi darījusi kā viņi, bet esi bijusi pārgalvīgāka nekā viņi, kas grēkojuši pirms un pēc bauslības.

Dvēsele, tu esi dzirdējusi, ka Jeremija dubļu bedrē stipri saucis uz Ciānas pilsētu un meklējis sev žēlastību; jo viņš kā pravietis zināja Dieva sirds žēlastību un arī bijās, ka viņa sludināšana nebūtu meli.

Jona bēga uz Tarsišu, paredzēdams niniviešu atgriešanos, jo viņš, kā pravietis, zināja Dieva sirds žēlastību, un turklāt bijās, ka viņa priekšsludināšana neizliktos par meliem.

Dvēsele, tu esi dzirdējusi, ka Daniels bedrē zvēru rīkles aizbāzis; tu zini, ka tie jaunekļi, kas ar Azariju bijuši, ticībā nodzēsa degošā cepļa liesmu.

Dvēsele, es tev no Vecās Derības visus esmu licis par priekšzīmi, dari pakaļ taisno darbiem, kas Dievam patīkami, un sargies no bezdievīgo grēkiem.

Slava: Trijādībai: Bez iesākuma esošais Tēvs, bez iesākuma līdzās esošais Dēls, labais Iepriecinātājs un taisnais Gars; Dieva Vārda Tēvs, bez iesākuma esošā Tēva Vārds, dzīvais un radošais Gars, Svētā Trīsvienība, apžēlojies par mani!

Tagad: Dievadzemdētājam: Kā no purpura sajakuma Tavās miesās, Visšķīstā, tika noausts garīgs purpura tērps – Emanuēla miesa; tādēļ mēs Tevi, Dievadzemdētāju, patiesi augsti teicam!

9.dziesma

Irmoss: Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.

Pats Kristus ir ticis kārdināts; velns Viņu ir kārdinājis, gan rādīdams Viņam akmeņus, lai tie par maizi topot, gan uzvezdams Viņu kalnā, lai vienā acumirkļī redzētu visas pasaules valstības; bīsties, dvēsele, no tādas kārdināšanas, esi modra un lūdz Dievu ik brīdi.

Tuksneša balodis, saucēja balss, Kristus degošā svece (sauca) sludināja atgriešanos no grēkiem, bet Hērods nešķīsti dzīvoja ar Hērodiju; pielūko, mana dvēsele, ka arī tu nekrīti grēku tīklos, bet iemīli grēku nožēlošanu.

Žēlastības priekštecis dzīvoja tuksnesī un visi jūdi un samarieši gāja viņā klausīties un izsūdzēja savus grēkus, tikdami kristīti; bet tu, dvēsele, neesi darījusi kā viņi.

Laulība ir cienījama un laulības gulta nenoziedzīga: jo Kristus ir to svētījis, Kānā kāzās mielodamies un ūdeni vīnā pārvērzdams, šo pirmo brīnuma zīmi Viņš darīja, lai tu, dvēsele, atgrieztos.

Kristus stingru darīja melmeņu sērdzīgo, kas tad pats ņēma savu gultu, uzmodināja no nāves atraitnes jauno dēlu, darīja veselu kapteiņa kalpu un, Sevi zināmu darīdams samārietei, tev, dvēsele, parādīja, kā Dievam jākalpo garā.

Tas Kungs dziedināja asins sērdzīgo sievu, kas aizskāra Viņa drēbes, šķīstīja spitālīgos, aklos darīja redzīgus, darīja veselus tizlos, kurlos, mēmos un līko (sievu) dziedināja ar vienu vārdu, lai tu, nelaimīgā dvēsele, tiktu atpestīta.

Slava: Trijādībai: Lai slavējam Tēvu, augsti teicam Dēlu, ticībā ar pielūgšanu godājam Dievišķo Garu, šo nedalāmo Trijādību, Vienību esošo, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Dzīvos vienā dzīvībā, Kas atdzīvina un apgaismo pasaules malas!

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Dievadzemdētāja! glāb savu pilsētu, kura, caur ticību Tavā spēkā pastāvēdama, tiek Tevis stiprināta, Tevī uzvar katru kārdināšanu, pārspēj ienaidniekus un tur viņus padevībā!

Sirdsskaidrajam Andrejam: Augsti svētītais Andrej, vissvētīgais tēvs, Krētas draudzes gans! nemitējies lūgt par tiem, kas tevi slavē, lai mēs visi, kas tavu piemiņu ticībā godājam, tiktu izglābti no bardzības, sirdēstiem, posta un neskaitāmo grēku daudzuma!

Irmoss: Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.

(III) Pirmās nedēļas trešdienā – garajā dievkalpošanā pēc vakariņām

1. dziesma

Irmoss: Palīgs un patvērums manai glābšanai kļuva mans Dievs. Es slavēšu Viņu – manu tēvu Dievu, es cildināšu Viņu, jo Viņš godībā pacēlies.

Piedziedājums: Apžēlo mani, Kungs, mani apžēlo.

No agras jaunības es esmu pārkāpis Tavus baušļus, ak, Kristu! visu mūžu esmu pavadījis grēka kārībās, gara kūtrumā un nebēdnībā; tādēļ saucu uz Tevi, ak, Pestītāj! glāb mani jel manu dienu beigās!

Tavu durvju priekšā, Pestītāj, uz vaiga krītu, lūgdamies: jel vecumā mani ellē nenoved kā nelieti, bet pirms es nomirstu, dāvini man atkāpšanos no grēkiem, kā Cilvēkumīlotājs!

Pestītāj! es savu mantu esmu izšķērdējis negodīgi dzīvodams, un man nav dievbijāšanas augļu, bet badu ciezdams, es saucu: ak, žēlīgais Tēvs! steidzies un par mani apžēlojies!

Mani nodomi kā laupītāji mani ielenc, tie mani saista un ievaino; bet nāc jel Tu pats, ak, Kristu Pestītāj, un mani izārstē!

Priesteris, mani pamanījis, gāja garām, un levīts, mani redzēdams, nelaimē kailu, – atstāja; bet Tu, no Marijas atspīdējušais Jēzu, nāc un apžēlojies par mani!

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

Marija, dāvini man tev no augšienes pēc Dieva prāta nākušo mirdzošo svētību – no kārību tumsības glābties un sirsnīgi teikt tavas dzīves varenos ticības darbus!

Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam.

Trijādībai: Mūžam esošā Trijādība, vienotībā pielūdzamā, noņem manu smago grēku nastu, un, kā sirdsžēlīgā, dāvā man grēknožēlas asaras!

Tagad vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja, Tu cerība un aizstāvētāja tiem, kas Tevi augstiteic! noņem manu smago grēku nastu, un, kā šķīstā Valdniece, pieņem mani grēku nožēlā!

2. dziesma

***Irmoss:* Klausies, debess, ļauj man runāt, un es dziedāšu Kristum, Kas no Jaunavas miesā atnācis.**

Savas kārības nevaldīdams, tāpat kā Dāvids, esmu kritis grēkā un sagānījies, bet šķīstī arī mani, Pestītāj, ar nožēlas asarām.

Nav man nedz asaru, nedz atgriešanās, nedz sirsnīgas grēknožēlas; dāvini man tās, ak, Pestītāj, Dievs būdams.

Es esmu pazudinājis savu pirmradīto krāšņumu un jaukumu, un nu guļu kails un kaunos.

Kungs, Kungs! neaizver manā priekšā Savas durvis, bet atver man tās, kad nāku pie Tevis grēku nožēlā. Pestītāj, ņem vērā manas dvēseles nopūtas, pieņem manu acu asaras un glāb mani.

Cilvēkumīlotāj, Tu „gribi, lai visi cilvēki top izglābti”: tad aicini mani pie Sevis un pieņem mani, kā Žēlīgais, grēku nožēlā.

Vissvētā Dievadzemdētāja, glāb mūs!

Dievadzemdētājai: Visšķīstā Dievadzemdētāja Jaunava, Tu vienīgā no visiem teicama! lūdz, lai mēs taptu izglābti!

***Irmoss:* Skatieties, skatieties: esmu Dievs, mannas lietu reiz Es lēju, Es ūdeni no akmens šļācu Savai tautai ar labo roku un ar Savu spēku.**

Raugiet nu, ka Es esmu Dievs; klausī, mana dvēsele, to Kungu, Kas sauc: atstājies no veciem grēkiem un bīsties Kungu kā taisno Soģi un Dievu!

Kam tu, daudzgrēcīgā dvēsele, esi līdzinājusies, ja ne pirmajam Kainam un Lameham, tik briesmīgi samaitādama miesu caur ļaundarīšanām un nokaudama prātu ar bezprātīgām kārbām.

Zinādama visus, kas pirms bauslības dzīvojuši, tu, dvēsele, neesi līdzīga kļuvusi Setam, neesi līdzinājusies nedz Ēnošam, kas „ar Dievu staigāja”, nedz Ēnoham un Noasam, bet esi kļuvusi sveša taisno dzīvei.

Mana dvēsele, tu pati esi atrāvusi sava Dieva dusmības bezdibeņus un noslīcinājusi, kā zemi, visu savu miesu, darbus un dzīvi, un esi palikusi ārpus glābšanas šķirsta.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

No visas sirds un ar mīlestību tu esi steigusies pie Kristus, atstādama sākotnējo grēku ceļu, dzīvodama nepieejamos tuksnešos un šķīstībā piepildīdama Viņa dievišķos baušļus!

Slava: Trijādībai: Beziesākuma esošā, neradītā Trijādība, nedalāmā Vienība, pieņem mani grēku nožēlā un atpestī mani, grēcinieku; es esmu Tavs radījums, nenicini mani, bet žēlo un izglāb mani no uguns sodības!

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Valdniece, Dievadzemdētāja! Tu cerība tiem, kas pie Tevis tveras, un miera osta visiem vētras aizgrābtiem! Ar savām aizlūgšanām pielūdz žēlīgo Radītāju un savu Dēlu apžēloties arī par mani!

3. dziesma

Irmoss: Stiprini, Kungs, uz Savu baušļu klints manu svārstīgo prātu, jo Tu viens esi svēts un Kungs.

Nožēlojamā dvēsele, tu neesi iemantojusi Šema svētību, nedz dabūjusi plašas robežas, kā Jafets, grēku piedošanas zemē.

Izej, mana dvēsele, no Hārana zemes – no grēka, un ej uz to zemi, kas izteicina mūžīgās dzīvības neiznīcību, kuru iemantojis Ābrahāms.

Tu esi dzirdējusi, mana dvēsele, kā Ābrahāms atstājis savu tēvu zemi un palicis svešinieks; apņemies arī tu, kā viņš, Dievam nodoties.

Zem Mamres ozola eņģeļus pamielojis, sirmgalvis vecumā saņēma apsolījumu – kā ieguvumu.

Zinādama, mana nabaga dvēsele, kā Īzāks ticis noslēpumaini pienests Kungam kā jauns dedzināmais upuris, apņemies arī tu, kā viņš, Dievam nodoties.

Tu esi dzirdējusi, mana dvēsele, kā Ismaēls, kalpones dēls, tapa padzīts; tad esi modra, pielūko, ka arī tev nebūtu kas līdzīgs jācieš miesas kārību dēļ.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

Grēku aukas un viļņi mani ir apklājuši, bet Tu, māte, glāb pati mani, un iaved dievišķas grēknožēlas patvērumā!

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

Pienes arī tu, ak, sirdsskaidrā, sirdsžēlīgai Dievadzemdētājai savu sirsnīgo lūgšanu, un ar savām aizlūgšanām atver man žēlastības durvis, lai es tieku pie Dieva!

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalītā Trijādība, Beziesākuma esošā, trijās Personās slavējamā! atpestī mūs, kas ticībā godājam Tavu varu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! Tu bez vīra laikā dzemdēji Dēlu, Kurš pirms visiem laikiem no Tēva dzimis, un – ak, neredzētais brīnums! – ar krūti zīdīdama, paliki Jaunava.

4.dziesma

Irmoss: Tavu nākšanu, Kristu, izdzirda pravietis: no Jaunavas Tu piedzimt gribi un parādīties cilvēkiem. Viņš izbijās un teica: izdzirdu Tavu vēsti un bijos, gods Tavai varai, Kungs.

Savu miesu es esmu sagānījis un garu padarījis nešķīstu, esmu pilns ar brūcēm; bet Tu, ak, Kristu, kā ārsts, dziedini manu miesu, kā arī manu dvēseli caur manu atgriešanos; mazgā, šķīstī, dari mani baltāku par sniegu, ak, mans Pestītāj!

Kad Tu, ak, Vārds, ļāvi Sevi krustā sist, – Tu nodevi par visiem Savu miesu un asinis; – miesu, lai mani atjaunotu, – asinis, lai mani šķīstītu, un Savu garu atdevi, ak, Kristu, lai mani vestu pie Sava Tēva.

Ak, Žēlīgais! Tu uz zemes esi paveicis pestīšanu, lai mēs taptu atpestīti; Tu labprātīgi esi ļāvis Sevi krustā sist; aizslēgtā Ēdene ir atvērta, un visi radījumi, kā Debesīs, tā arī virs zemes, un visas atpestītās tautas Tevi pielūdz.

Asinis un ūdens, kas iztecēja, ak, Vārds, no Tava sāna un dāvāja grēku piedošanu, lai mani mazgā un dzirdina, ka es caur abiem taptu šķīstīts, svaidīts un padzirdīts, kā ar svaidāmām zālēm un dzērienu, tā ar Taviem dzīvu darošiem vārdiem.

Mūsu Pestītāj! draudze ir mantojusi biķeri Tavā sadurtajā dzīvību nesošajā sēnā, no kura mums ir iztecējusi divējāda straume, – grēku piedošana un atzīšana, kā zīme abām derībām – vecai un jaunai.

Es stāvu aiz kāzu nama durvīm, no kāzām un vakariņa padzīts; mans lukturis bez eļļas ir nodzisis; man guļot, kāzu nams ir aizslēgts; vakariņas ir pabeigtas, un es, rokām un kājām saistīts, esmu izmests ārā.

Slava: Trijādībai: Es augsti teicu Tevi, Trīsvienīgo Dievu, Būtībā nedalāmu un Personās nesavienojamu, kopā valdošu un vienā goda krēslā sēdošu; es dziedu Tev slavas dziesmu, kas Debess augstībā tiek trīskārtīgi dziedāta.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tu dzemdē un paliec jaunavas kārtā, un abos gadījumos esi Jaunava pēc dabas; no Tevis Dzimušais atjauno dabas likumus; jaunavīgas sievas dzemdē; dabas likumi pēc Dieva gribas tiek pārvarēti; jo Viņš dara, kas Viņa prātam tīk.

5.dziesma

Irmoss: Nakts nomodā tevi lūdzu: Cilvēkumīlotāj, apgaismo un ved arī mani pie Tavām pavēlēm, un māci mani, Glābēj, pildīt Tavu gribu.

Pēc savas cietsirdības es esmu tapis tāds kā cietsirdīgais faraons, pēc dvēseles un miesas – kā Janne un Jambre, un prātā – izmisis; bet palīdzi man, ak, Valdītāj!

Es, nelaimīgais, esmu sagānījis savu prātu, bet es lūdzu Tevi, ak, Valdītāj, mazgā mani manām paša asarām un manas miesas apģērbu dari baltu kā sniegu!

Kad es izmeklēju savus darbus, ak, Pestītāj, tad redzu, ka esmu noziedzies vairāk nekā visi cilvēki, jo es esmu grēkojis zinādams, nevis nezinādams.

Saudzē, ak, Kungs, saudzē savu radību! es esmu apgrēkojies, jel piedod man; jo Tu vien esi šķīsts pēc dabas un bez Tevis neviens cits nav tīrs no nešķīstības.

Pestītāj! Tu, Dievs būdams, manis dēļ ietērpies manā cilvēka tērpā un darīji brīnumus: spītālīgos dziedināji, tizlos spēcināji, asinssērdzīgajai sievai caur Tavu drēbju vīles aizskaršanu apturēji asins tecēšanu.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

Tu pārgāji pār Jordānas straumēm un ieguvi nezūdošu mieru, miesas kārības atstādama; izglāb no tām, ak, sirdsskaidrā, arī mūs caur tavām lūgšanām!

Slava: Trijādībai: Tevi, Svēto Trijādību, mēs slavējam kā vienīgo Dievu: svēts, svēts, svēts esi Tu, Tēvs un Dēls un Svētais Gars, viendabīgā Esība, mūžīgi pielūdzamā Vienība.

Tagad: Dievadzemdētājai: Mūžu Radītājs Dievs Tevī, šķīstā un vīru neatzinusī Māte Jaunava, cilvēka miesā ietērpās un cilvēka dabu ar Sevi savienoja.

6.dziesma

Irmoss: Es saucu no visas sirds uz labo Dievu, un Viņš man atbildēja. Es kliežu no elles dzīlēm, un Viņš no posta izveda manu dzīvību.

Celies un nokauj miesas kārības, kā Jozua Amaleku, vienmēr uzvari viltīgos padomus kā Jozua uzvarēja „vīrus no Ajas”.

Pārcelies, dvēsele, dabiskajam laika tecējumam, kā kādreiz derības šķirsts pārcēlās pār Jordānu, un kļūsti par apsolītās zemes īpašnieci: Dievs pavēl!

Pestītāj, kā Tu izglābi Pēteri, kas Tevi piesauca, tā, savu roku izstiepdams, pasteidzies izglābt arī mani no grēku dziļuma!

Valdītāj, ak, Valdītāj Kristu! Tevī es redzu mierīgo ostu: pasteidzies jel izglābt mani no grēku un izmisuma dziļuma!

Slava: Trijādībai: Es esmu viendabīgā un nedalāmā Trijādība, atšķirīga Personās, bet pēc dabas vienota Būtībā, – tā saka Tēvs un Dēls un Dievišķais Gars.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tavas miesas mums ir dzemdējušas Dievu, kas pieņēmis mūsu izskatu; Dievadzemdētāja, lūdz Viņu kā visa Radītāju, lai mēs ar tavām lūgšanām tiktu taisnoti!

Kungs, apžēlojies! (3 reizes)
Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam
tagad, vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

Kondaks (6.balss): Mana dvēsele, mana dvēsele, jel celies, ko guli? Gals tuvojas, tev būs jākaunas! Tad mosties, lai žēlo tevi Kristus Dievs, Kas visur ir un visu veic.

7.dziesma

***Irmoss:* Bijām grēcīgi, bijām nekrietni, un netaisni Tavā priekšā. Mēs neievērojām, un nepildījām to, ko Tu mums esi licis, bet nenodod mūs līdz galam, Tu – mūsu tēvu Dievs.**

Ak, dvēsele! tu labprātīgi esi apkrāvusies ar noziegumiem kā Manase, ieceldama dievekļu vietā ļaunas kārības un vairodama negantības; bet tagad dzenies pēc grēku nožēlas un iemanto salauztu un sagrauztu sirdi.

Mana dvēsele, tu esi Ahābam līdzinājusies negantībās, vai man! Tu esi kļuvusi par miesas nešķīstības mājokli un par ļaunu kārību trauku; bet nu nopūties no sirds dziļumiem un izsūdzi Dievam savus grēkus.

Dvēsele, Debess tev ir aizdarījusies un no Dieva tev ir uzsūtīts bads, kā kādreiz Ahābam par to, ka viņš nepaklausījis Elijas Tisbieša vārdiem; bet kļūsti līdzīga Sareptas atraitnei, paēdini pravieša dvēseli.

Kādreiz Elija lika Debess ugunīm aprīt divreiz piecdesmit Izebeles kalpus, kad tas izdeldēja viņas negantos praviešus, tā Ahābu pārmācīdams; bet tu, dvēsele, sargies tiem abiem pakaļ darīt un savaldies.

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalāmā, vienbūdamā Trijādība, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Svētie vienā svētumā, – viens Dievs Trijādībā tiek dziesmās slavēts; dziedī arī tu, dvēsele, un slavē trīs Dzīvos vienā dzīvībā, visu Dievu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! mēs Tev dziedam, Tevi slavējam, Tevi pielūdzam; jo Tu esi dzemdējusi Vienu no nedalāmās Trijādības, – Kristu Dievu, un pati atvērusi mums, zemes iedzīvotājiem, Debess Valstību!

8.dziesma

Irmoss: **Viņu, Ko slavē debesu spēki, un Kā priekšā trīs ķerubi un Sērafi, katra elpa un dzīvība lai slavē, skandē un cildina mūžos!**

Pestītāj! Tu, taisnais Soģi, žēlo uz izglāb mani no uguns un sodības, kas man tiesas dienā uzbruks pēc nopelna; piedod man, pirms es nomirstu, un dod man labu tikumu un atgriešanos no grēkiem.

Pestītāj! es saucu uz Tevi kā ļaundaris: piemini mani Savā Valstībā! es gauži raudu kā Pēteris; kā muitnieks es vaidu un leju asaras kā grēciniece; ņem vērā manu brēkšanu, kā kādreiz paklausīji kanaāniešu sievai!

Pestītāj! Tu, vienīgais ārsts, izārstē manu pazemīgo dvēseli, kas grēkos trūd; pieliec man plāksteri; ielej manās vātīs eļļu un vīnu, – dod atgriešanās darbus, sirsnīgu nožēlu un asaras!

Kanaāniešu sievai pakaļ darīdams, es saucu uz Dāvida Dēlu: apžēlojies par mani! es aizskaru Viņa drēbes kā asinssērdzīgā! es raudu kā Marta un Marija par Lācaru!

Slava: Trijādībai: Bez iesākuma esošais Tēvs, bez iesākuma līdzās esošais Dēls, labais Iepriecinātājs un taisnais Gars; Dieva Vārda Tēvs, bez iesākuma esošā Tēva Vārds, dzīvais un radošais Gars, Svētā Trīsvienība, apžēlojies par mani!

Tagad: Dievadzemdētājai: Kā no purpura sajaukuma Tavās miesās, Visšķīstā, tika noausts garīgs purpura tērps – Emanuēla miesa; tādēļ mēs Tevi, Dievadzemdētāju, patiesi augsti teicam!

9.dziesma

Irmoss: **Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.**

Kristus Vārds, slimības ārstēdams, sludināja nabagiem prieka vēsti, kroplos dziedināja, ar muitniekiem ēda, sarunājās ar grēciniekiem un, aizskarot roku, atgriezta atpakaļ Jaira meitiņai dvēselei, kas bija jau izgājusi no miesas.

Muitnieks tapa pestīts, grēciniece kļuva šķīsta; bet lepna farizejs krita sodā; jo pirmais sacīja: esi man žēlīgs! otra – apžēlojies par mani! bet pēdējais lielīgi sauca: es Tevim pateicos, Dievs! – un runāja citus neprātīgus vārdus.

Caķejs bija muitnieks un tomēr tika pestīts, farizejs Sīmanis ņēma apgrēcību, bet grēciniece dabūja lielu piedošanu no Tā, Kam vara grēkus atlaist; arī tu, dvēsele, dzenies viņai pakaļ!

Mana nabaga dvēsele, tu neesi pakaļ dzinusies tai grēciniecei, kura, paņēmusi trauciņu ar dārgām zālēm, raudādama svaidīja un ar galvas matiem nožāvēja Pestītāja kājas, un kuras agrāko grēku parādu Pestītājs izdeldēja.

Tu zini, mana dvēsele, kā tika nolādētas tās pilsētas, kurām Kristus bija sludinājis Savu prieka vēsti; bīsties šā piemēra, ka tev nenotiek kā viņām; jo Valdītājs, viņas sodomiešiem pielīdzinādams, pazudināja tās līdz ellei.

Pielūko, mana dvēsele, ka tu, izsamisusi neizrādies sliktāka par kanaāniešu sievu, kurai viņas ticības dēļ uz Dieva vārdu tika izdziedināta viņas meita. Sauc kā viņa: ak, Dāvida Dēls! izglāb arī mani!

Slava: Trijādībai: Lai slavējam Tēvu, augsti teicam Dēlu, ticībā ar pielūgšanu godājam Dievišķo Garu, šo nedalāmo Trijādību, Vienību esošo, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Dzīvos vienā dzīvībā, Kas atdzīvina un apgaismo pasaules malas!

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Dievadzemdētāja! glāb savu pilsētu, kura, caur ticību Tavā spēkā pastāvēdama, tiek Tevis stiprināta, Tevī uzvar katru kārdināšanu, pārspēj ienaidniekus un tur viņus padevībā!

Sirdsskaidrajam Andrejam: Augsti svētītais Andrej, vissvētīgais tēvs, Krētas draudzes gans! nemitējies lūgt par tiem, kas tevi slavē, lai mēs visi, kas tavu piemiņu ticībā godājam, tiktu izglābti no bardzības, sirdēstiem, posta un neskaitāmo grēku daudzuma!

Irmoss: **Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.**

(IV) Pirmās nedēļas ceturtdienā – garajā dievkalpošanā pēc vakariņām

1. dziesma

Irmoss: Palīgs un patvērums manai glābšanai kļuva mans Dievs. Es slavēšu Viņu – manu tēvu Dievu, es cildināšu Viņu, jo Viņš godībā pacēlies.

Piedziedājums: Apžēlo mani, Kungs, mani apžēlo.

Ak, Dieva Jērs, kas nes visu (pasaules) grēkus, noņem manu smago grēku nastu un kā sirdsžēlīgais dāvā man grēknožēlas asaras.

Tavā priekšā, Jēzu, es krītu ceļos: es esmu apgrēkojies pret Tevi, apžēlojies par mani, noņem manu smago grēku nastu un kā sirdsžēlīgais dāvā man grēknožēlas asaras.

Nesodi mani, manus darbus svērdams, manus vārdus izpētīdams un domas atklādams; bet glāb mani, ak, Visspēcīgais, Savā sirdsžēlastībā, piedodams manus ļaunos darbus.

Ir laiks atgriezties; es pie Tevis, sava Radītāja, steidzos: noņem manu smago grēku nastu un kā sirdsžēlīgais dāvā man nožēlas asaras.

Dvēseles bagātību grēkos izšķērdējis, es esmu zaudējis svētos tikumus, bet, badu ciezdams, saucu: glāb mani, ak, Kungs, Tu žēlastības devējs.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Paklausīdama Kristus dievišķīgiem Baušļiem, tu esi Viņam padevusies, atmezdama nesavaldāmās kārības pēc priekiem, un visus tikumus kā vienu dievbijībā esi piepildījusi.

Slava: Trijādībai: Mūžam esošā Trijādība, vienotībā pielūdzamā, noņem manu smago grēku nastu, un, kā sirdsžēlīgā, dāvā man grēknožēlas asaras!

Tagad: Dievadzemdētāja, Tu cerība un aizstāvētāja tiem, kas Tevi augstiteic! noņem manu smago grēku nastu, un, kā šķīstā Valdniece, pieņem mani grēku nožēlā!

2. dziesma

Irmoss: Skatieties, skatieties: esmu Dievs, mannas lietu reiz Es lēju, Es ūdeni no akmens šļācu Savai tautai ar labo roku un ar Savu spēku.

Lamehs sacīja: es esmu vīru nokāvis sev par lāstu un jaunekli sev par brūci, tā sauca viņš bēdādami; bet tu, mana dvēsele, nedrebi, apgānījusi miesu un aptumšojusi prātu.

Dvēsele, tu domāji caur savām kārībām uztaisīt torni un celt pilsētu; bet Radītājs ir savaldījis tavu nodomu (nav ļāvis tavam nodomam piepildīties) un sagāzis tavu celtni.

Ak, es esmu tapis līdzīgs pirmajiem slepkavām Lameham un Kainam, ar savām kārībām nokaudams dvēseli - kā vīru, prātu kā jaunekli un miesu kā brāli.

Citkārt Kungs lika ugunij nākt no debesīm, lai sadedzinātu sodomiešu trako (lielo) bezdievību; bet tu, dvēsele, esi sakūrusi elles uguni, kurā pati dedz.

Es esmu ievainots un ar vātīm noklāts; ienaidnieka bultas ir caurdūrušas manu dvēseli un miesu; pašas "vātis, brūces un pušumi" brēc, ka es pats sevi savainojis ar savām pārgalvīgām kārībām.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums!

Grēku bezdibenī slīkdama, tu, Marija, izstiepi savas rokas uz žēlīgo Dievu un Viņš, gādādams par tavu atgriešanos, kā Cilvēkumīlotājs pasniedza tev Savu dievišķo roku kā Pēterim.

Slava: Trijādībai: Beziesākuma esošā, neradītā Trijādība, nedalāmā Vienība, pieņem mani grēku nožēlā un atpestī mani, grēcinieku; es esmu Tavs radījums, nenicini mani, bet žēlo un izglāb mani no uguns sodības!

Tagad: Dievadzemdētājai: Visšķīstā Valdniece, Dievadzemdētāja! Tu cerība tiem, kas pie Tevis tveras, un miera osta visiem vētras aizgrābtiem! Ar savām aizlūgšanām pielūdz žēlīgo Radītāju un savu Dēlu apžēloties arī par mani!

3. dziesma

Irmoss: **Stiprini, Kungs, uz Savu baušļu klints manu svārstīgo prātu, jo Tu viens esi svēts un Kungs.**

Dvēsele, tu esi kļuvusi līdzīga ēģiptietei Hagarei, no brīva prāta palikdama par verdzeni un dzemdēdama jaunu Ismaēlu – pārgalvību.

Mana dvēsele, tu zini par kāpnēm no zemes uz debesīm, kas tikušas parādītas Jēkabam, kādēļ tu sev neesi izvēlējusies drošu taku uz debesīm - Dieva bijāšanu?

Dari kā Dieva priesteris un ķēniņš – vientuļais Melhisedeks, kas bijis par priekšzīmi Kristus dzīvošanai pasaulē cilvēku vidū.

Atgriezies un nopūties, ak, nabaga dvēsele, kamēr vēl dzīvības dzīres nav beigušās un Kungs nav aizslēdzis kāzu nama durvis.

Nekļūsti, dvēsele, par sāls stabu, skatīdamās atpakaļ; lai tevi izbiedē sodomiešu gals; glābies debesīs kā Lats Coārā.

Valdītāj, neatmet savu godātāju lūgšanas, bet apžēlojies par tiem, ak, Cilvēkumīlotāj! Un dāvini piedošanu tiem, kas ticībā Tevi piesauc.

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalītā Trijādība, Beziesākuma esošā, trijās Personās slavējamā! atpestī mūs, kas ticībā godājam Tavu varu!

Tagad: Dievadzemdētājai: Dievadzemdētāja! Tu bez vīra laikā dzemdēji Dēlu, Kurš pirms visiem laikiem no Tēva dzimis, un – ak, neredzētais brīnums! – ar krūti zīdīdama, paliki Jaunava.

4. dziesma

Irmoss: Tavu nākšanu, Kristu, izdzirda pravietis: no Jaunavas Tu piedzimt gribi un parādīties cilvēkiem. Viņš izbijās un teica: izdzirdu Tavu vēsti un bijos, gods Tavai varai, Kungs.

Manas dzīves laiks ir īss, apbēdināšanu un grēku pilns: bet pieņem mani, grēkus nožēlojošu, un aicini mani pie patiesības atzīšanas, lai es nepaliktu par laupījumu un barību pretiniekam. Tu pats, ak, Pestītāj, apžēlojies par mani.

Cilvēks, kas sēdēja ķēniņa goda tronī un tērpās purpurā, kas bija taisns un turīgs un kam bija mantu pārpilnība, piepeši zaudēja mantu, godu un valstību un kļuva nabags.

Ja viņš, būdams par visiem taisnāks un sirdsskaidrāks, neizbēga viltnieka apmelošanas un valgu, ko tad tu darīsi, nabagā un grēku mīlošā dvēsele, kad tev kaut kas piepeši uzbruks?

Tagad es esmu vārdos lepns, sirdī velti un aplami pārdrošs; tomēr nepazudini mani līdz ar farizeju, bet dāvini man muitnieka pazemību un mani viņam pielīdzini, ak, vienīgais žēlīgais un taisnais Soģi!

Es zinu, ak, Sirdsžēlīgais, ka esmu apgrēkojies un savas miesas templi esmu sagānījis; bet pieņem mani, grēkus nožēlojošu, un aicini mani pie patiesības atzīšanas, lai es nepaliktu par laupījumu un barību pretiniekam; apžēlojies par mani Tu pats, ak, Pestītāj!

Ak, Sirdsžēlīgais, es pats esmu sevi padarījis par elku, samaitādams savu dvēseli ar kārībām; bet pieņem mani, grēkus nožēlojošu, un aicini mani pie patiesības atzīšanas, lai es nepaliktu par laupījumu un barību pretiniekam; apžēlojies par mani Tu pats, ak, Pestītāj!

Es neesmu klausījies Tavu balsi, esmu pārkāpis Tavus Likumus, ak, Bauslības devēj; bet pieņem mani, grēkus nožēlojošu, un aicini mani pie patiesības atzīšanas, lai es nepaliktu par laupījumu un barību pretiniekam; apžēlojies par mani Tu pats, ak, Pestītāj!

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Lielu netikumu dziļumā iegrimusi, tu, Marija, tajā nenoslīki, bet, no augstākām domām cilājama, caur darbiem gaiši sasniedzi tikumu pilnību, izbrīnīdama pat pašu eņģeļu dabu.

Slava: Trijādībai: Es augsti teicu Tevi, Trīsvienīgo Dievu, Būtībā nedalāmu un Personās nesavienojamu, kopā valdošu un vienā goda krēslā sēdošu; es dziedu Tev slavas dziesmu, kas Debess augstībā tiek trīskārtīgi dziedāta.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tu dzemdē un paliec jaunavas kārtā, un abos gadījumos esi Jaunava pēc dabas; no Tevis Dzimušais atjauno dabas likumus; jaunavīgas sievas dzemdē; dabas likumi pēc Dieva gribas tiek pārvarēti; jo Viņš dara, kas Viņa prātam tīk.

5. dziesma

***Irmoss:* Nakts nomodā tevi lūdzu: Cilvēkumīlotāj, apgaismo un ved arī mani pie Tavām pavēlēm, un māci mani, Glābēj, pildīt Tavu gribu.**

Dvēsele, dari kā salīkusī sieva; nāc, krīti pie Jēzus kājām, lai Viņš tevi uz labu griež, ka tu varētu taisni staigāt Kunga tekās.

Valdītāj, Tu esi dziļa aka, liec plūst ūdenim no Sava visšķīstā sāna, lai man kā samārietei dzerot vairs neslāptu; jo no Tevis plūst dzīvības ūdens.

Valdītāj Kungs, lai manas asaras ir man par Siloas dīķi, ka arī es izmazgātu savas gara acis un prātā ieraudzītu Tevi, mūžīgo gaismu.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Šķīstā mīlestībā esi vēlējusies izteikt savu lūgšanu dzīvības Krusta koka priekšā. Un tu, vissvētīgā, piepildīji savu vēlēšanos; iecieni arī mani iemantot Debesu godību.

Slava: Trijādībai: Tevi, Svēto Trijādību, mēs slavējam kā vienīgo Dievu: svēts, svēts, svēts esi Tu, Tēvs un Dēls un Svētais Gars, viendabīgā Esība, mūžīgi pielūdzamā Vienība.

Tagad: Dievadzemdētājai: Mūžu Radītājs Dievs Tevī, šķīstā un vīru neatzinusī Māte Jaunava, cilvēka miesā ietērpās un cilvēka dabu ar Sevi savienoja.

6. dziesma

***Irmoss:* Es saucu no visas sirds uz labo Dievu, un Viņš man atbildēja. Es kliežu no elles dzīlēm, un Viņš no posta izveda manu dzīvību.**

Es esmu tas grasis ar Ķēniņa „zīmi”, kas Tev, Pestītāj, pazudis; bet iedezzinājis, ak, Vārds, sveci, savu Priekštecī, uzmeklē un atrodi Savu tēlu.

Celies un sakauj miesas kārības kā Jozua Amaleku, allaž uzvari viltīgās iedomas kā viņš vīrus no Ajas.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Lai nodzēstu kārību liesmu, tu, Marija, dvēselē degdama, nemitīgi esi lējusi asaru straumes, kuru svētību dāvinī arī man, savam kalpam.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Caur savu sirdsskaidro dzīvošanu uz zemes, tu, māte, panāci debešķīgu bezkaislību; tādēļ gādā, ka tie, kas tevi godā, caur tavām lūgšanām no kārībām tiktu izglābti.

Slava: Trijādībai: Es esmu viendabīgā un nedalāmā Trijādība, atšķirīga Personās, bet pēc dabas vienota Būtībā, – tā saka Tēvs un Dēls un Dievišķais Gars.

Tagad: Dievadzemdētājai: Tavas miesas mums ir dzemdējušas Dievu, kas pieņēmis mūsu izskatu; Dievadzemdētāja, lūdz Viņu kā visa Radītāju, lai mēs ar tavām lūgšanām tiktu taisnoti!

Kungs, apžēlojies! (3 reizes)

Slava Tēvam un Dēlam un Svētajam Garam
tagad, vienmēr un mūžīgi mūžam. Āmen.

***Kondaks (6.balss):* Mana dvēsele, mana dvēsele, jel celies, ko guli? Gals tuvojas, tev būs jākaunas! Tad mosties, lai žēlo tevi Kristus Dievs, Kas visur ir un visu veic.**

7. dziesma

***Irmoss:* Bijām grēcīgi, bijām nekrietni, un netaisni Tavā priekšā. Mēs neievērojām, un nepildījām to, ko Tu mums esi licis, bet nenodod mūs līdz galam, Tu – mūsu tēvu Dievs.**

Manas dienas ir pagājušas it kā sapnis kāda cilvēka (kā cilvēka sapnis), kas uzmostas no miega; tādēļ es raudu savā gultā tāpat kā Hiskija, lai manas dzīvības dienas top paildzinātas; bet kāds Jesaja tev, dvēsele, priekšā stāsies, ja ne visu Dievs?

Es Tavā priekšā ceļos krītu un ar asarām uz Tevi saucu: es esmu apgrēkojies, kā nebija apgrēkojusies grēciniece, un esmu bezdievīgi dzīvojis kā neviens cits virs zemes; bet apžēlojies, Valdītāj, par savu radījumu un atjauno mani.

Es sagānījis Tavu tēlu sevī un pārkāpis Tavu bausli; viss krāšņums manī ir aptumšojies un manu lukturi kaislības ir nodzēsušas; bet apžēlojies, ak, Pestītāj, un dod man, kā Dāvids dzied, „pestīšanas prieku”.

Atgriezies, nožēlo un atklāj savus slepenos darbus, un saki viszinātājam Dievam: Tu, vienīgais Pestītāj, zini manus noslēpumus, bet pats apžēlojies par mani, kā Dāvids dzied „pēc Savas žēlastības”.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Visšķīsto Dieva Māti piesaukdama, tu savaldīji savas trakās kārības, kas briesmīgi plosījās, un apkaunoji ienaidnieku kārdinātāju. Sniedz jel arī man, savam kalpam, bēdās palīdzību.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Sirdsskaidrā, lūdz par saviem kalpiem Kristu, kuru tu esi iemīļojusi, kuru tu esi izredzējusi un kura dēļ tu esi mērdējusi savu miesu, lai Viņš, mūs visus žēlodams, dāvina mierīgu dzīvošanu tiem, kas Viņu godā.

Slava: Trijādībai: Viendabīgā, nedalāmā, vienbūdamā Trijādība, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Svētie vienā svētumā, – viens Dievs Trijādībā tiek dziesmās slavēts; dziedī arī tu, dvēsele, un slavē trīs Dzīvos vienā dzīvībā, visu Dievu!

Tagad: Dievazemdētājai: Dievazemdētāja! mēs Tev dziedam, Tevi slavējam, Tevi pielūdzam; jo Tu esi dzemdējusi Vienu no nedalāmās Trijādības, – Kristu Dievu, un pati atvērusi mums, zemes iedzīvotājiem, Debess Valstību!

8. dziesma

Irmoss: Viņu, Ko slavē debesu spēki, un Kā priekšā trīs ķerubi un Sērafi, katra elpa un dzīvība lai slavē, skandē un cildina mūžos!

Savu asaru trauciņu kā dārgas zāles uz Tavu galvu izliedams, ak, Pestītāj, es saucu uz Tevi kā grēciniece, kas žēlastību meklēja; es pienesu lūgšanas un gauži lūdzos, lai saņemtu piedošanu.

Lai gan Tavā priekšā neviens nav tik daudz grēkojis kā es, tomēr, ak, žēlīgais Pestītāj, pieņem arī mani, kas ar bijāšanu nožēloju savus grēkus un ar mīlestību saucu: vienīgi pret Tevi es esmu grēkojis; ak, Sirdsžēlīgais, apžēlojies par mani.

Pestītāj, saudzē savu radījumu un kā labais gans uzmeklē mani pazudušu, atgriez mani apmaldījušos, izrauj mani no vilka zobiem un padari par sava ganāmā pulka avi.

Kad Tu, ak, Sirdsžēlīgais Pestītāj, sēdīsies uz goda krēsla un atklāsi Savu bijājamo godību, – ak, kādas izbailes tad būs: uguns ceplis degs, un visi drebēs no tavas tiesas augstības.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Nerietošās Gaismas Māte, tevi apgaismojusi, atsvabināja no kaislību tumsības; tādēļ, Gara žēlastību mantojusi, apgaismo, Marija, tos, kas Tevi ticībā slavē.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Ieraudzījis tevi, māte, kā patiesi jaunu brīnumu, dievišķīgais Zosims brīnījās, jo viņš redzēja eņģeli miesā un tika bijības pārņemts, slavēdams Kristu mūžīgi.

Slava: Trijādībai: Bez iesākuma esošais Tēvs, bez iesākuma līdzās esošais Dēls, labais Iepriecinātājs un taisnais Gars; Dieva Vārda Tēvs, bez iesākuma esošā Tēva Vārds, dzīvais un radošais Gars, Svētā Trīsvienība, apžēlojies par mani!

Tagad: Dievadzemdētājai: Kā no purpura sajaukuma Tavās miesās, Visšķīstā, tika noausts garīgs purpura tērps – Emanuēla miesa; tādēļ mēs Tevi, Dievadzemdētāju, patiesi augsti teicam!

9. dziesma

***Irmoss:* Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.**

Esi žēlīgs, glāb, žēlo mani, ak, Dāvida Dēls, kas dēmonu apsēstos esi dziedinājis ar vārdu, un saki man kā slepkavam žēlastības vārdus: patiesi Es tev saku: tu būsi ar Mani paradīzē, kad Es nākšu Savā godībā.

Viens slepkava Tevi zaimoja un otrs apliecināja Tevi Dievu esam, abi kopā krustā karādamies; bet, ak, Daudzžēlīgais, kā Tu atvēri slepkavam, kas ticēja un atzina Tevi esam Dievu, tāpat atver arī man Savas godības valstības durvis.

Redzēdama, ka Tu topi krustā sists, radība drebēja, un kalni un akmeņi no briesmām plīsa, zeme trīcēja, elle tapa tukša, un gaisma dienas laikā pārvērtās tumsībā, skatīdama Tevi, Jēzu, pienaglotu pie krusta.

Neprasi no manis pienācīgus atgriešanās augļus, jo mans spēks manī ir izsīcis, dāvā man vienmēr pazemīgu sirdi un gara nabadzību, lai es tos Tev pienestu kā labpatīkamu upuri, ak, vienīgais Pestītāj!

Ak, mans Soģi, kas mani pazīsti! Kad Tu atkal atnāksi ar eņģeļiem visu pasauli tiesāt, tad uzlūko mani, Jēzu, ar Savu žēlīgo aci (skatienu) (tad uzlūko mani žēlīgi), saudzē un apžēlo mani, kas esmu apgrēkojies vairāk par visiem cilvēkiem.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Ar savu neparasto dzīvi tu esi visus izbrīnījusi – tiklab eņģeļu kārtas, kā cilvēku pulkus, dzīvodama it kā ne miesā – dabu uzvarēdama, tādēļ tu, Marija, arī kā ne miesīgām kājām esi pārgājusi Jordānu.

Sirdsskaidrajai Marijai: Sirdsskaidrā māte Marija, lūdz Dievu par mums.

Sirdsskaidrā māte, izlūdz Radītāja žēlastību tiem, kas tevi augsti teic, ka mēs izglābtos no sirdēstiem un bēdām, kas apdraud mūs no visām pusēm, lai mēs, no kārdināšanām atsvabināti, nemitīgi teicam Kungu, kas tevi pagodinājis.

Sirdsskaidrajam Andrejam: Augsti svētītais Andrej, lūdz Dievu par mums!

Vissvētīgais un augsti teicamais tēvs Andrej, Krētas draudzes gans! nemitējies lūgt par tiem, kas tevi slavē, lai mēs visi, kas tavu piemiņu ticībā godājam, tiktu izglābti no bardzības, sirdēstiem, posta un neskaitāmo grēku daudzuma!

Slava: Trijādībai: Lai slavējam Tēvu, augsti teicam Dēlu, ticībā ar pielūgšanu godājam Dievišķo Garu, šo nedalāmo Trijādību, Vienību esošo, trīs Gaismas vienā gaišumā, trīs Dzīvos vienā dzīvībā, Kas atdzīvina un apgaismo pasaules malas!

Tagad: Dievazemdētājai: Visšķīstā Dievazemdētāja! glāb savu pilsētu, kura, caur ticību Tavā spēkā pastāvēdama, tiek Tevis stiprināta, Tevī uzvar katru kārdināšanu, pārspēj ienaidniekus un tur viņus padevībā!

Irmoss: Neizskaidrojamas šķīstās ieņemšanas dzemdības, nevainīgas – bezvīra mātes gaidības, jo Dieva dzimšana atjauno radības. Tālab tevi kā Māti Dieva Līgavu mēs, visas ciltis, pareizticīgi cildinām.